

LEBRIS

We know
books

Coordonator CorinTeens:
SHAUKI AL-GARIBI

WIST

ERIA

ADALYN GRACE

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

CORINTEENS

PROLOG

ÎN DIMINEAȚA MORȚII SALE IMINENTE, VIAȚA SE ODIHNEA SUB UN arbust de glicină.

Magia ei le dăduse formă crengilor, răsucindu-le într-un coronament care să o apere de soare în timp ce își afunda picioarele în iarbă, lăsând roua să-i alunece printre degete. Lângă ea, Destinul era aplecat asupra ultimei sale lucrări. Viața urmărea fiecare zvâcnire și tragere a degetelor lui îndemânatice care împleteau o existență întreagă într-o tapiserie. În timp ce lucra, în ochii lui era o licărire, una pe care Viața dorea s-o păstreze pentru totdeauna în minte.

Pentru că în curând Îngerul morții avea să vină să ia tot ce era ea. Odată ce apărea acesta, n-avea cum să mai știe care bucăți din sine aveau să mai rămână. Nu putea decât să speră că are să țină minte că Destinul obișnuia să țopăie ușor atunci când era deosebit de mulțumit de una dintre creațiile sale și că avea o gropiță pe obrazul drept care arăta ca și cum cineva și-ar fi înfipt vârful unghiei în carnea sa, marcându-l pentru totdeauna cu o semilună. Spera să țină minte cum toată lumina din lume părea să se adune

spre el în orice clipă și cum o savura el. Fie că era după-amiază sau o oră la care doar greierii mai cântau, soțul ei radia.

Viața spera că are să-și amintească și de mâinile lui. Nu doar cât de pricepute erau, la fel de precise cu un instrument muzical sau cu o pensulă pe cât sunt cu ața și acul, ci cum se împreunau peste corpul ei. Nu era conștientă de modul în care ajunsese ea să existe și se întreba adesea dacă nu cumva fusese una dintre sculpturile Destinului, adusă la viață prin magie, pentru că doar mâinile lui îi cunoșteau fiecare contur. Fiecare atingere dintre ei era familiară, instinctivă.

— Îți place priveștiștea?

Destinul nu avea nevoie să se uite în spate ca să știe că Viața îl spiona, nu mai puțin impresionată de frumusețea lui acum decât în ziua în care dăduse pentru prima oară cu ochii de el. Destinul era soarele ei de vară, prea intens pentru a fi suportat de majoritatea, în timp ce ea se înclina spre el ca o floare, tânjind după atingerea lui.

Viața s-a mutat pe genunchi, înfășurându-și brațele în jurul gâtului Destinului și uitându-se peste umărul lui la tapiserie.

Roșu. Întotdeauna era atât de mult roșu!

Îl cunoștea pe Destin de suficient de mult timp pentru a înțelege de ce: roșul simboliza pasiunea, iar el nu iubea nimic mai mult. Poveștile favorite ale Destinului erau întotdeauna pline de această culoare, vorbind despre cei care și-ar fi dat chiar și sufletul pentru a avea ceea ce își doreau cel mai mult. Nu făcea niciodată nazuri când venea vorba despre ce anume era acea pasiune. Putea fi artă, literatură, invenții, romantism, gătit, grădinărit... Dacă se găsea o pasiune, Destinul țesea cele mai glorioase povești din ea. Pentru că era la rândul său un bărbat cu o mare pasiune.

Foamea Destinului pentru lume și pentru toate bogățiile ei era trăsătura pe care Viața o iubea cel mai mult la el. Cu toate acestea,

deși pasiunea nu avea nimic intrinsec *greșit*, Viața descoperise de mult timp că oamenii se pierd mult prea des în ea. Destinul nu făcea excepție; de prea multe ori îl găsisse cocoșat ca un lup în fața ospățului, botul însângerat fiind înlocuit de ochi neclintiti, flămânzi, în timp ce își crea poveștile.

Pasiunea îi făcea pe oameni să uite de ei înșiși. Îi împiedica să simtă schimbarea anotimpurilor pe pielea lor sau să își miște degetele de la picioare în iarbă. Pasiunea le fura sănătatea. Făcea ca timpul și familiile să le scape din mâini pe măsură ce oamenii se pierdeau în căutările lor.

Dacă ar fi fost după Viață, ar fi întrețesut mai mult albastru în acele tapiserii. Poate că roșul era pentru poveștile cele mai interesante, dar calmul albastrului era cel care le făcea pe cele mai fericite. Așa că Viața și-a lăsat mâna să alunece pe brațul soțului ei, savurându-i căldura pielii și șoptindu-i:

— Știu că îți este greu, dar nu uita să fii bun!

Mâna lui s-a oprit în mijlocul cusăturii, iar Destinul a oftat auzind replica deja atât de bine cunoscută, apoi și-a așezat lucrarea pe iarbă. A privit-o fix vreme îndelungată, cu degetele zvâcnind în lupta cu nevoia de a ridica tapiseria la loc. I-a luat mai mult timp decât ar fi trebuit să se întoarcă spre Viața, prinzând-o de talie și trăgând-o în brațele lui.

— Sunt bun cu tine. Nu e de ajuns?

Viața și-a strecurat degetele printre șuvițele mătăsoase ale părului lui auriu, dorindu-și să fie împreună aici pentru totdeauna, înlănțuiți sub glicină. S-ar fi hrănit din buzele lui și și-ar fi făcut casă din glasul lui, fără să se plictisească vreodată de atingerea sa.

— Nu sunt singura din lumea asta care contează, iubirea mea. Degetele Destinului s-au strâns pe talia ei.

— Pentru mine da!

Chiar știind că argumentele erau inutile, Viața ar fi trebuit să insiste mai mult. În schimb, tensiunea din corpul ei a slăbit când Destinul a întins-o pe iarbă. Greutatea lui a fost cea mai reconfortantă căldură când s-a lăsat deasupra ei. Buzele lui au trasat o linie de la maxilarul ei până la claviculă, iar Viața și-a înclinat capul pe spate, cu ochii închizându-i-se tremurător, zăbovind asupra fiecărei senzații. Ar fi vrut să-i înfășoare iubirea în jurul ei. Să se îngroape în ea. Dar, pe cât de repede s-a lăsat Destinul deasupra ei, pe atât de repede s-a și îndepărtat când cineva și-a dres glasul de cealaltă parte a glicinei.

— Duci o bătaie pierdută, a spus Îngerul morții, cu umbrele sale alunecând în jurul rădăcinilor copacului și întinzându-se de-a lungul lor, până când i-a apărut în față. Știi că nu e în natura Destinului să fie bun.

În vocea lui se împletea o urmă de tristețe care i-a făcut pielea de găină pe brațe. Viața i-a aruncat Destinului o privire cu coada ochiului, întrebându-se dacă acesta observase.

— Data viitoare când vii în vizită, fă-mi o favoare și adu-mi un clopoțel pe care să ți-l prind de șal! a fost tot ce a mormăit Destinul în timp ce-și netezea cu o mână cămașa, aranjându-se.

Tensiunea din pieptul Vieții s-a diminuat. Poate că era crud din partea ei, dar s-a bucurat că Destinul nu știa că aceasta urma să fie ultima lor seară împreună. Soțul ei nu ar fi făcut decât să se răzvrătească, cerându-i fratelui său să o salveze, când tot ceea ce dorea Viața era ca ultimele ei ore să le petreacă simțind căldura soarelui pe piele în compania Destinului.

La fel cum nu era în natura lui să fie bun, tot la fel nu era nici să înțeleagă de ce era necesar ca ea să moară. Nu ar fi priceput asta, deși Viața își petrecuse fiecare dimineață luptându-se cu ridurile adânci care îi brăzdau pielea ca să pară la fel de tânără ca în ziua în care se cunoscuseră; oasele ei obosiseră. Nu mai avea energia să

călătorească împreună cu el în sate îndepărtate sau în orașe aglomerate ca să verifice creațiile lui preferate și să le deguste arta. Nu mai putea călători prin lume doar pentru a gusta cele mai fine mâncăruri sau cel mai savuros vin, și, cu toate că Destinul îi jurase că e fericit, Viața știa că de fapt acesta tânjea după tot ceea ce îi refuzase ea în ultimii ani. Vârsta o obosise, înlăturându-i toate pretențiile și dorințele, astfel încât nimic în lume nu îi părea mai frumos decât să simtă pulsul pământului pe piele atunci când se odihnea sub copacul ei preferat, alături de prietenii ei preferați.

Viața renunțase să mai lupte împotriva inevitabilului. Nu putea exista viață fără experiența morții, așa că ce altceva putea face decât să se lase să sucombe în cele din urmă?

Îngerul morții le oferea protejaților săi trei opțiuni odată ce le revendica viața. Prima era cel mai puțin favorabilă: sufletul putea alege să rămână pe pământ, blocat acolo unde murise până când era pregătit pentru a doua opțiune, care era să se mute în Viața de Apoi. A treia opțiune pe care le-o prezenta era reîncarnarea, care era și singura opțiune pentru Viața. Sufletul ei urma să se întoarcă într-un nou recipient și, atâta timp cât ea avea să existe într-o anumită măsură, sufletele aveau să fie create în continuare.

Viața acceptase de mult un viitor în care urma să își lase corpul în urmă pentru a se întoarce înnoită. Deși nu i-ar fi mărturisit niciodată soțului ei, era entuziasmată să descopere ce o aștepta și să încerce o nouă formă, pe măsură ce călătorea prin fiecare etapă a vieții. Singurul lucru care o înspăimânta erau amintirile, pentru că, deși Îngerul morții credea că ar putea găsi o cale prin care să le păstreze, nu exista nicio garanție.

— Știi prea puține despre natura mea în momentul ăsta, i-a spus Destinul fratelui său. Abia dacă te-am văzut în ultimul an. La o adică, aș putea fi un om schimbat.

Viața nu a spus nimic în timp ce umbrele se topeau de pe pielea Îngerului morții – cunoștea foarte bine motivul absenței sale. Îngerul morții abia se putea uita la ea fără să-și trădeze sentimentele. Viața știuse că avea să moară anul acesta; îi ceruse doar să aștepte până în toamnă, ca să se poată bucura pentru ultima oară de soarele verii. Căci cine știa dacă nu avea să se simtă altfel în următorul ei corp? Poate că următorul avea să prefere iarna. Poate că, în viitor, avea să urască din tot sufletul căldura.

— Sunt bucuroasă să te vad! a șoptit Viața în cele din urmă, ridicându-se să-l întâmpine pe fratele ei prin căsătorie.

— Aș fi vrut să nu fii!

Șoapta Îngerului morții era ca o furtună de iarnă.

—Nu mai avem mult timp. Trebuie să-i spui acum, Mila, sau o voi face eu!

Lângă ea, Destinul a încremenit.

— Ce să-mi spună?

Viața s-a întors spre soțul ei, peste ai cărui ochi s-a lăsat o înțelegere care i-a ars sufletul.

— Am sperat la încă o noapte cu tine, iubirea mea, dar se pare că nu ne este îngăduit acest lux.

— Nu! a șoptit el, făcând un pas înainte ca s-o apuce pe Viața de mână.

Și-a împletit degetele cu ale ei înainte ca Viața să se poată desprinde. Ochiul lui eram flăcări gemene care mocneau cu o furie de care Viața nu se putea feri.

— Nu! a repetat Destinul, de data aceasta adresându-se fratelui său. Ea nu pleacă nicăieri.

Abia atunci Îngerul morții și-a ridicat ochii.

— Nu pot să aleg unde sunt chemat, frate. Așa cum tu nu-i poți controla pe cei aflați în grija ta, nici eu nu pot.

Șoapta lui era blândă ca roua dimineții; niciodată Viața nu-l auzise să vorbească atât de încet.

Înima i s-a frânt când firele aurii ale Destinului i s-au înfășurat în jurul trupului, trăgând-o înapoi, astfel încât el să se afle între ea și Îngerul morții. Și-a ținut mâna în fața lui în timp ce vorbea, ca și cum ar fi vrut să-și înduplece fratele.

— Nu există nicio chemare.

Viața nu a putut vedea atunci cum s-a înmuiat expresia Destinului. Nu a putut vedea ochii care îl implorau pe Îngerul morții, nici fragilitatea lui.

— Ea este soția mea. Mi-ai luat tot ce am prețuit vreodată, iar eu nu ți-am stat niciodată în cale. Nu ți-am cerut niciodată nimic. Dar fii cer acum, frate, să faci o excepție! Nu o poți lua de la mine.

Hotărârea Îngerului morții s-a frânt, iar Viața a știut atunci că nu urma să iasă învingătoare. De data aceasta, vocea lui nu era deloc blândă; s-a apropiat de Destin, a cărui lumină a scăzut în fața secerătorului.

— Cât valorează, exact, viața ei pentru tine?

Viața a deschis gura să vorbească, să protesteze, dar firele de aur ale Destinului i s-au înfășurat în jurul limbii, ținând-o în frâu, iar Destinul a răspuns:

— Ea merită totul.

Viața și-a întins capul spre secerător, implorând-o să-i arate ochii pe care nu i-i arăta. Să-i ofere o atingere pe care nu i-o dădea. S-a luptat cu piedica Destinului, întinzând o mână tremurândă, dar Îngerul morții și-a retras fața sub gluga sa și s-a îndepărtat.

— Pentru o viață ca a ei, a șoptit el, *totul* s-ar putea să fie prețul corect.

Viața a tras de fire, dorindu-și să-i poată spune Destinului că nu-și luau adio. Că voia ca el să o lase să plece în pace, astfel încât

să se poată întoarce într-o zi la el. Căci în pace Viața spera că avea să-și poată aminti tot ce lăsase în urmă după ce își va fi găsit noul corp. Dar dacă moartea avea să fie dureroasă... dacă avea să fie una care să o consume în așa fel încât să nu se mai poată gândi la nimic altceva... Îngerul morții o avertizase că păstrarea amintirilor ar putea fi o provocare, și Viața știa fără îndoială că, în cazul unei astfel de morți, ea ar pierde totul. L-ar pierde *pe el*.

Și totuși, firele de pe limba ei s-au transformat curând în cătușe pe încheieturi, ținând-o pe loc în timp ce simțea cum o soartă teribilă își face loc în ea.

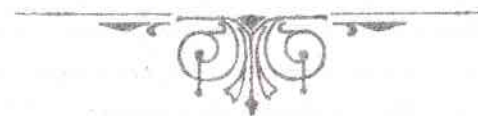
În timp ce soțul ei își încheia târgul cu Îngerul morții, acesta s-a întors spre Viață și i-a promis:

— Nu te voi pierde.

Dar o făcuse deja.

PARTEA I

UNU

SE SPUNE CĂ LUJERII DE GLICINĂ SUNT UN SIMBOL AL NEMURIRII. Blythe Hawthorne admirase adesea floarea – pe cât de mortală, pe atât de frumoasă și suficient de rezistentă pentru a rezista timp de secole, chiar dacă era lăsată neîngrijită. Cu toate acestea, în timp ce strivea o petală între degete și îi lăsa culoarea să-i sângereze pe piele, compătimea glicina pentru soarta pe care o împărtășeau ea și floarea. Cât de tragic era ca ele să rămână pe vecie înrădăcinate în grădina lui Aris, irosindu-și splendoarea pe unii ca el!

Blythe, cel puțin, avea un avantaj față de glicină: avea spini. Și, când venea vorba de Aris Dryden, avea toată intenția să se folosească de ei.

Tânăra aruncă o privire prin grădină spre locul unde zeci de invitați stăteau așteptând. Lumina soarelui pătrundea prin baldachinul de glicină de deasupra lor, scaldând curtea într-o strălucire aurie care îi făcea pe oameni să mijească ochii în timp ce pălăvrăgeau, iar respirația umplea aerul.

Blythe le invidia hainele frumoase. Pielea îi era înfrigurată de umezeala toamnei, căci mânecile de dantelă ale rochiei ei nu